

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121329221
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6121329221.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: Ing. Y. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X. XXXX/XX, Z., štátny občan SR, o zaplatenie 1.325,16 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 46Csp/62/2021-81 zo dňa 11. apríla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na nové konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že na základe žiadosti žalovaného zo dňa 12.06.2005 a následného Oznamenia o poskytnutí povoleného prečerpania k žiadosti zo dňa 22.06.2005 poskytol právny predchodca žalobcu (K., a.s.) žalovanému v zmysle VOP a splnení stanovených podmienok povolené prečerpanie na bežnom účte do výšky 40.000,- Sk (1.327,76 eur). V oznámení bola určená výška úrokovej sadzby 11,60 % ročne, sadzba úrokov z omeškania 15 % ročne. Upomienkou zo dňa 09.10.2018 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na okamžité zaplatenie dlžnej sumy v zmysle zmluvy o úvere, a to vo výške 25,47 eur. Ďalšou výzvou 17.10.2018 vyzval žalovaného na zaplatenie sumy ku dňu 16.10.2018 30,55 eur, výzvou 02.11.2018 opätovne vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy k 01.11.2018 57,96 eur a výzvou 19.12.2018 vyzval na úhradu dlžnej sumy 85,16 eur. Následne listom zo dňa 02.02.2019 oznámil žalovanému, že celý úver zo zmluvy zo dňa 22.06.2005 je dňom 31.01.2019 splatný. Celá pohľadávka predstavuje sumu 1.456,- eur a žiadal ju uhradiť bezodkladne. Predmetnú zásielku si žalovaný nevyzdvihol v odbernej lehote. Listom zo dňa 17.09.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že pohľadávka bola postúpená na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 16.09.2020 na žalobcu, pričom doručenie uvedeného oznámenia nepreukázal.

2. Zaoberal sa predovšetkým aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu a dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Právny predchodca žalobcu pohľadávku zosplatnil postupom § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ) v spojení s § 524 ods. 1 OZ (poznámka odvolacieho súdu: jedná sa o ustanovenie, ktoré upravuje postúpenie pohľadávky), keď opakovane (4-krát) vyzval žalovaného ako dlžníka, ktorý bol v omeškani s úhradou jednotlivých splátok, na ich zaplatenie a zároveň upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Nešpecifikoval však konkrétne pre neuhradenie, ktorej splátky úver zosplatnil. Doručenie žiadnej z výziev žalobcu nepreukázal. Následne úkonom 02.02.2019 oznámil, že ku dňu 31.01.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom bola fikcia doručenia z vrátenia zásielky s označením „neprevzatá v odbernej lehote“. Z obsahu oznámenia však nevyplýva, pre neuhradenie ktorej splátky právny predchodca žalobcu úver zosplatnil. Na základe uvedeného dospel k záveru, že pohľadávka pôvodného veriteľa ako banky nebola postúpená na žalobcu

ako nebankový subjekt platne. Pohľadávka voči žalovanému nie je po konečnom termíne splatnosti. Zo zmluvy o povolenom prečerpaní nevyplýva termín konečnej splatnosti a z listín nevyplýva odstúpenie od tejto zmluvy, t.j. nie je splnená podmienka § 17 ods. 1 písm. b/ (odstúpenie od zmluvy) a písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z., nakoľko v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlhu a najmenej vopred v lehote nie kratšej ako 15 dní neupozornil na uplatnenie tohto práva a nepreukázal, že by bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v zákone o bankách alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobkyni postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak. Pokiaľ zmluvný vzťah nezaničil výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Doručenie takejto výzvy dlžníkom súd za preukázané nemá. Žalobca preukázal iba zosplatenie úveru a jeho doručenie žalovanému fikciou doručenia. Žiadnym spôsobom však nepreukázal, že by banka ako právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na uhradenie dlžnej sumy a že by medzi výzvou banky a postúpením pohľadávky uplynula lehota 90 dní od výzvy banky na uhradenie dlžnej sumy žalovanou. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/26/2017. Má za to, že doba omeškania po dobu 90 dní je naviazaná na výzvu, keďže v zákone sa priamo uvádza „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní.“ To znamená, že klient musí byť vyzvaný a napriek tomu, že vie o svojom peňažnom záväzku, je s jeho úhradou v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 dní. Splnenie podmienok ohľadom zaslania výzvy a preukázania dĺžky omeškania je vždy nevyhnutné preto, aby bolo možné úkon postúpenia pohľadávky hodnotiť ako úkon platný. Zároveň má za to, že k platnému postúpeniu pohľadávky nemohlo dôjsť aj preto, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, keď v oznámení o zosplatení úveru neuviedol, pre ktorú splátku využil možnosť úver zosplatiť. Táto neurčitosť má tak rovnako za následok neplatnosť zosplatenia úveru, ktorá je v zmysle § 37 OZ neplatným právnym úkonom. Následne tak právny predchodca žalobcu nemohol tzv. živú pohľadávku postúpiť na žalobcu. Navyše v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. pôvodný veriteľ je povinný písomne informovať spotrebiteľa o postúpení pohľadávky do 5 pracovných dní odo dňa postúpenia pohľadávky. Porušenie povinnosti podľa prvej vety je osobitne závažným porušením povinnosti podľa osobitného zákona (zákona č. 7/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť zákona č. 250/2007 Z.z.). Právny predchodca žalobcu si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť, čím došlo k osobitne závažnému porušeniu jeho povinnosti. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP), keď úspešnou stranou sporu bol žalovaný, ktorý bol však v konaní nečinný a náhradu trov konania nežiadal, preto vyslovil, že mu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca a mal za to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie na daný skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis, a to zákon č. 129/2010 Z.z., nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy bol účinný zákon č. 258/2001 Z.z. a tento mal byť uplatnený na posudzovanie splnenia povinnosti veriteľa, čo však z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva. Rovnako bolo na daný prípad nesprávne aplikované ust. § 53 ods. 9 OZ, keď je zjavné, že uvedené sa má aplikovať iba vtedy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach. V danom prípade nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, a preto na uvedený vzťah nie je ust. § 53 ods. 9 OZ aplikovateľné. Z článku IV. zmluvy jasne a zrozumiteľne vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa zaviazal na základe žiadosti majiteľa účtu vyhodnotiť možnosť poskytnutia povoleného prečerpania k účtu. Právny predchodca žalobcu dňa 22.06.2005 oznámil dlžníkovi, že mu povolené prečerpanie k bežnému účtu umožňuje do výšky úverového limitu 40.000,- Sk, ktorý úver môže byť čerpaný odo dňa 22.06.2005 a zároveň bola oznámená a dohodnutá úroková sadzba ako aj sadzba úrokov z omeškania, avšak nebola dohodnutá splatnosť splátok. Je preto názoru, že právny predchodca žalobcu si stanovil

čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníkom, a to zaslaním výzvy 02.02.2019, kde žalovaného vyzval na splnenie dlhu v zmysle § 563 OZ. Preto zmluva bola vypovedaná listom 02.02.2019 bez ohľadu na jeho označenie, čím žalobcovi zároveň vznikol voči žalovanému nárok domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/250/2014. Na daný prípad bolo potrebné aplikovať ust. § 563 OZ a nie § 565 OZ. Má za to, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky na postúpenie pohľadávky vyplývajúce z § 92 ods. 7 zákona o bankách (poznámka odvolacieho súdu: účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere). Bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči právnomu predchodcovi žalobcu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní najneskôr od 02.02.2019, kedy došlo k vyhláseniu mimoriadne splatnosti a k postúpeniu pohľadávky došlo 05.09.2020, žalovaný bol tak v omeškaní viac ako 365 dní. Žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok. Bolo jednoznačne preukázané, že právny predchodca žalobcu postupoval v prísnom súlade s § 92 ods. 7 zákona o bankách a žalovaného pred postúpením pohľadávky vyzval na úhradu dlžnej sumy. V súdenom prípade ide o výzvu zo dňa 02.02.2019. Poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov ako Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 11CoCsp/1/2021, 11CoCsp/36/2021, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17CoCsp/15/2021. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, resp. podľa § 389 ods. 1 CSP rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách ust. § 379 a § 380 CSP a napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

6. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie na vec aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, je dôvodná. Skutočne k uzavretiu zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným došlo dňa 22.06.2005, teda za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Dňa 02.04.2010 nadobudol účinnosť zák.č. 129/2010 Z.z. s tým, že ustanovenia §§ 1 až 16, § 17 ods. 1 a 2 a § 18 až 27 nadobudli účinnosť dňa 11.6.2010 a ustanovenie § 17 ods. 3, 4 dňa 1.1.2011. Ustanovením § 26 zák.č. 129/2010 Z.z. (ktorý nadobudol účinnosť 11.6.2010) došlo k zrušeniu zákona č. 258/2001 Z.z.

7. Podľa § 25 ods. 1 zák.č. 129/2010 Z.z. právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Podľa odseku 2 ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

8. Podľa § 25g zák.č. 129/2010 (prijatého novelou zák.č. 238/2015 účinnnej od 23.12.2015), ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak nie je ustanovené inak. Na lehoty, ktoré do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona ešte neuplynuli, sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona a osobitného predpisu.

9. Podľa § 25i ods. 1 zák.č. 129/2010 Z.z. ustanoveniami tohto zákona v znení účinnom od 1. januára 2017 sa spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 1. januárom 2017; vznik týchto vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2017 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2016.

10. Teda pokiaľ súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vychádzal z ustanovenia § 1 ods. 5 zák.č. 129/2010 Z.z. nesprávne na daný prípad aplikoval dané ustanovenie s poukazom na prechodné ustanovenie § 25 citovaného zákona a v tej súvislosti aj ďalšie ustanovenia zák.č. 129/2010 Z.z. (odvolací súd poukazuje aj na to, že v prípade zmluvy o povolení prečerpania ani nie je možné aplikovať ustanovenia § 17). Preto na daný prípad je nutné aplikovať ustanovenia zák.č. 258/2001 Z.z. účinného v

čase uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní za splnenia podmienok § 1 ods. 3 a § 3 ods. 6 zák.č. 258/2001 Z.z.

11. Súd prvej inštancie posúdil zosplatnenie celého úveru za neplatné, keď neboli dodržané podmienky § 53 ods. 9 OZ. Žalobca v odvolaní namietal, že medzi zmluvnými stranami nebolo dohodnuté splácanie dlhu v splátkach, preto nie je možné aplikovať dané ustanovenie. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva ako posúdil splatnosť povoleného prečerpania z účtu, teda akým spôsobom bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá splatnosť prečerpania. Uvedené je dôležité pre posúdenie, či žalovaný ako dlžník bol v omeškaní, či právny predchodca žalobcu vo veci správne postupoval, keď žiadal od žalovaného zaplatať celého dlhu, a teda či zároveň boli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky z bankového subjektu na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. (Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na § 92 ods. 7 zákona o bankách, ide o ustanovenie ktoré bolo účinné v čase uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní účtu, avšak v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky bolo účinné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Navyše jedná sa o totožné ustanovenia, len novelou zákonom č. 552/2008 Z.z. došlo iba k prečíslovaniu odsekov, keď do daného ustanovenia bol vložený nový odsek 6.) Z uvedeného dôvodu najskôr je nutné zaoberať sa splatnosťou záväzku dlžníka voči veriteľovi (či bola dohodnutá splatnosť, alebo prichádza do úvahy aplikácia ustanovení § 563, § 564 OZ; v prípade že bola dohodnutá splatnosť - či formou splátok a vtedy postupovať v zmysle § 53 ods. 9 OZ, alebo iným spôsobom). Až po ustálení tejto otázky je možné ďalej vyhodnocovať dôkazy (podľa ich obsahu a nie označenia) či boli splnené všetky podmienky na postúpenie pohľadávky a v dôsledku toho, či žalobca disponuje aktívnou vecnou legitímáciou.

12. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie na daný skutkový stav nesprávne aplikoval ustanovenia zák.č. 129/2010 Z.z. a zároveň nedostatočne vyhodnotil skutkový stav, preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

13. Úlohou súdu prvej inštancie v novom konaní bude zaoberať sa skutočnosťou ako bola dohodnutá splatnosť dlhu, v dôsledku toho ďalej posúdiť či bol splatný celý dlh v čase postúpenia pohľadávky a následne či boli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda či žalobca disponuje aktívnou vecnou legitímáciou. Nové rozhodnutie odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

14. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)